

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ СЪНЯТ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

От шест или седем години насам Хари ми разказваше един и същ сън. Това не ми правеше впечатление, защото почти всеки сънува; едни имат приятни сънища, на други сънищата са доста противни, но все пак аз не разбрах какво пък чак толкоз смущаващо може да има в един сън. Когато на мен се случваше да сънувам, помнех случилото се насън ден-два и после всичко забравях. Но Хари сънуваше един и същ сън — най-редовно, всеки месец. И всеки път на сън му се случваше едно и също нещо, времето и мястото бяха неизменно едни и същи; двете действащи лица в съня му се явяваха все в едни и същи одежди, винаги еднакви. Едното от тях беше Хари, другото — едно младо момиче.

Предишната зима, като си бил в града, Хари се доверил на лекар. Човекът се славел, че може да лекува всеки по-дребен случай на душевно разстройство и Хари си помислил, че ако му има нещо, лечителят на душевни страдания ще му помогне. При него обаче отишъл само веднъж. Обяснил му, че сънят се повтаря всеки месец, а онзи рекъл, че в това няма нищо особено. Според него цялата работа била безкрайно глупава и затова посъветвал Хари да не й обръща внимание.

Такъв е бил може би неговият способ на лечение. Но Хари казваше, че след тази случка изгубил всякакво доверие в лекаря и повече не го потърсил. Усъмнил се в неговите способности, защото между другото му рекъл, че не е възможно сънищата да се повтарят. Ала сънят на Хари се повтарял. Присънил му се и на следващия месец, и на третия, и на четвъртия.

С Хари това лято се видяхме в края на юни. Току-що беше сънувал своя месечен сън. Разказа ми го отново. От това, което бях чул предишната година, нямаше никаква разлика.

Намирахме се под навеса за лодките. Хари боядисваше лодката си с нова зелена боя. Аз седях, опрял гръб на едно дърво, а той разказваше. Краят на разказа приближаваше и аз видях как четката му взе да се движи все по-бързо и по-бързо, а щом свърши, ръката му сновеше толкова бързо, че в космите на четката не се задържаше никаква боя.

— Довърши ти — рече той. Очите му блестяха, ръцете му нервно потръпваха. — И без това остава малко.

Поех четката и още неприсегнал към кофата с боя, той се скри в гората зад навеса. Този ден повече не го видях.

Състоянието на Хари този път ме разтревожи много повече от по-рано. Трябва да му се помогне, все има някакъв начин, мислех си аз. Трябва да се направи нещо, да се излекува Хари веднъж завинаги. И през ум не можеше да ми мине, че Хари ще се побърка. Самият Хари не вярваше в това. Той винаги си е бил в ред и доколкото виждах, в ред си беше и сега. И за двама ни сънят беше нещо временно, което всеки миг може да изчезне.

Познавахме се от десет години. В Мейн идвахме с бащите и майките си всяко лято и стояхме тук до есента. Станувахме край едно и също езеро и се срещахме едва ли не всеки ден. Заедно ходехме на риба, заедно плувахме по два-три пъти на ден. На седмицата един път ще отидем някъде да танцуваме, а по-често прескачахме до близкото градче да гледаме кино. Заговорехме ли за съня, Хари се оплакваше, че от това по-лошо не знаел. Измъчваше го постоянното повтаряне на съня; самият сън обаче беше много приятен.

Незаличима беше изразителността на съня, не се забравяше лесно съдържанието му. В съня всъщност нищо не се случва, разказваше Хари; но най-голяма тревога му причиняваше чувството, че всичко това не е сън, че става в действителност. Върви Хари по някакъв изоставен път през горите в Североизточен Мейн. В небето грее луна, но сив облачен воал забулва всичко и през него пътят и гората се очертават в мътната светлина, сякаш озарени от меките лъчи на засенчена лампа. Като извърви миля и половина по пътя, той стига до една река, над която е прехвърлен мост. Мостът е дървен, широк четири стъпки и половина. До моста той не чува никакъв звук, не вижда никакво живо същество. Но още нестъпил на моста, дочува, че някой тихо го вика на име. Вдига поглед и точно пред себе си, по средата на пътя отвъд моста, съзира едно момиче, осемнайсетгодишно. Стои на пътя и се къпе в меката жълтеникава светлина на забулената луна. Той се спира на моста и пита:

„Какво искаш?“

„Чакам Хари“ — отвръща му тя.

Хари я моли да каже името си, иска да узнае къде живее, но тя не отговаря.

„Аз съм Хари“ — казва той.

„Тогаз ще си отида.“

„И аз ще дойда с теб — казва Хари. — Аз съм Хари и щом ме чакаш, ще дойда с теб.“

„Не. Аз трябва да се върна сама.“

Хари се завтича подире ѝ и едва не се пребива да я настигне. Всеки път тя се намира на едно и също разстояние пред него; колкото и бързо да тича, той не може да скъси това разстояние. Гони я три мили, но внезапно се събужда и скача от леглото. След това, колкото и да се мъчи да заспи отново, за да продължи съня си, той лежи буден до изгрев. Последния път станал посред нощ, облякъл се и до сутринта обикалял бивака. След това никога не му се спеше, макар че обикновено си поспиваше до осем-девет.

На следния ден отново се видяхме с Хари, но той не отвори дума за съня цял месец. И ето, една сутрин ми довери, че предната нощ сънувал юлския сън. Разказа ми го пак. Както винаги, сънят беше същият.

Каза ми и нещо друго. През това лято, откакто бил тук на стан, сънят захванал да го спохожда и буден. Дневният сън, както го наричаше той, не идвал с упоритата точност на нощния, но въпреки това бил същият. Върви с автомобила по междуселския път за градеца и пее и си подсвирква, и изведнъж вижда момичето по средата на пътя. Още нестигнал до нея, тя се извъръца и хуква напред. И сега Хари не успява да я догони, макар че веднъж подкарал колата с осемдесет мили в час. Тя изчезнала на три мили след мястото, където я видял. Спирал колата веднъж-дваж, слизал и тичал из гората да я вика. Разбираше, че върши глупости, но казваше, че тя го тегли със страшна сила, на която не можел да устои.

— Ако я срещна пак, ще полудея — каза ми Хари. — Едничкото, което може да ми помогне, е да я настигна или някъде да я открия. Мина онзи миг, когато можех да я забравя. Сега вече не мога, дори ако сънят неочаквано престане да се повтаря. Едничката ми надежда, че няма да се побъркам и да си загубя ума до края на живота, е надеждата, че тя ще ми принадлежи. Оня доктор разправяше, че нямало за какво да се безпокоя, но това време вече мина. Повече не се тревожа. Просто трябва да я намеря. Не я ли намеря, няма да мине и година, и ще се побъркам... Още не е късно да се спася — ето, през зимата и пролетта, докато бях в къщи, дружих с момчета и момичета,

определях си срещи, на танци ходех, държах се най-естествено. Но, наближи ли сънят, цял се разнебитвам.

— Сигурно някога си видял някое момиче, като нея и то се е превърнало в твой любовен идеал — подхвърлих на шега, за да го убедя, че не бива толкова сериозно да приема нещата. — Като се прибереш у дома есента, опитай се да я откриеш.

Но той не се шегуваше. Беше винаги сериозен, сякаш ставаше дума за нещо свято.

— Като нея няма друга. Не може и да има. Няма друго момиче с такъв глас — звучащ като песен, в която всеки тон има определено значение.

— Ами! Ако бях на твое място — рекох аз, — върна ли се у дома, ще се помъча да намеря някоя като нея. И тогава ще бъдеш добре. Всичко ще се свърши. Сънят положително вече няма да се повтори.

Хари се отдалечи, без да отговори. По изражението му долових, че според него аз никога няма да го разбера.

Към края на август, няколко дни след като трябваше да му се присъни редовният сън, аз отидох в една ранна утрин до бивака на Хари. Заварих го в един дълбок платнен стол под боровете. Мълчеше. Като ме видя, скочи и се втурна да ме посрещне.

— Онази нощ сънят дойде — възбудено започна той. — Ръцете му трепереха още по-силно от оня ден, когато боядисваше лодката си под навеса. — Онази нощ сънувах същия сън.

— Но това е ужасно! Този път ти трябва да обиколиш всички лекари в страната, докато не се излекуваш. Все някъде ще се намери човек, който ще ти помогне.

— Не. Сега вече не искам. Сега искам сънят да се повтаря, да се повтаря, защото знам, че ще стане действителност. Ще я намеря. Онази нощ, докато сънувах, видях на едно от дърветата до моста закован надпис. По-рано го нямаше. Изглежда някой го е сложил не много отдавна. Беше съвсем нов надпис, като покрай шосетата, прясно боядисан и изписан. На него имаше стрелка с надпис: „Изгубеното езеро — 20 мили.“

— Какво може да значи това?

— Това значи, разбира се, че ще намеря момичето при Изгубеното езеро. Тя живее там.

— Отде знаеш, че живее там? — Не можех да разбера — шегува ли се или е сериозен и вярва на думите си.

— Защото на знака пишеше, че това езеро е на 20 мили от моста. А Изгубеното езеро се намира на 20 мили от Рангли, нали? Това значи също, че мостът е близо до Рангли. Там ще ида да я търся. Може би няма да я срещна още първия ден, но докато не я намеря, няма да се върна. Тя живее някъде покрай Изгубеното езеро. Сигурен съм в това. Страшно съм сигурен, за да не е така.

Не разбирах увереността му, че момичето е именно там. Не вярвах дори, че там може да има момиче, което поне да прилича на нея, та да го заблуди, че е тя.

— Само едно езеро ли се нарича така? — рекох аз. — Това, което ти търсиш, може да се намира на другия край на континента.

Той не ми обърна внимание.

— Не съм сигурен къде е мостът — продължи Хари, — но това не е важно, защото откъдето и да тръгна — от Рангли, или от друго място, — ще намеря езерото. Нали разбираш? Важното е да се стигне до езерото. Тогава ще тръгна по брега и навсякъде ще питам за нея. Може и седмица да обикалям — по брега път няма, — но няма да е чудно, ако я открия още на първия бивак от летовници.

Колкото и да се въздържах, запалих се и аз. Неговият разказ за надписа на дървото и тълкуванията на съня трябваше отдавна да ме убедят, че момичето наистина съществува, ако здравият разум не ми казваше, че това е невъзможно. Както и да е, дощя ми се да тръгна с него, заради приключението.

— Кога тръгваш? — попитах го аз. — Искам да дойда с тебе.

— Утре, но не мога да те взема. Съжалявам. Ти разбираш, нали? Намеря ли я, ще се оженя за нея. От седем години това съм чакал.

— За бога, Хари! Да не искаш да кажеш, че... Да не би да вярваш, че ще намериш момиче, което да прилича на това от съня? И как ще разбереш, че е същото?

Той извади от джоба си два пръстена и ми ги показа на дланта си. Единият беше с диамант, а другият — обикновена венчална халка.

— Поръчах ги преди повече от две години. Досега не смеех да ти ги покажа, защото знаех, че ще ми се смееш. Но сега мога да ти ги покажа, защото съм я открил.

— Как така си я открил, Хари! Ами ако тя не е при Изгубеното езеро?

Хари замълча. Погледна ме така, сякаш се учудваше, че има хора, които могат да се съмняват, че момичето, което е сънувал, не съществува.

— Ако не вярваш това, което ти казвам, хайде да се обзаложим, че ще я откроя!

И малкото съмнение, което бе останало в главата ми, взе бавно да ме напуца. В този момент ми се стори, че я виждам застанала там, в гората, край езерото, чакаща Хари.

— Искаш ли да се обзаложим? — настоя той.

— Не — отговорих аз. — По-добре не!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.